

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XII

číslo 2 – únor 2007

www.biskupstvi-ltm.cz

Poutní místa naší diecéze – Bohosudov

Do vzniku poutního místa Filipov koncem 19. století byl Bohosudov nejznámějším a nejnavštěvovanějším poutním místem v naší diecézi. Proto mu chceme věnovat větší pozornost. Německy se nazývalo Mariaschein – Mariina záře. Leží na úpatí Krušných hor na Teplicku, nyní je spojeno s městem Krupka.

Historie

Do doby vzniku poutního místa se musíme vrátit o 580 let nazpět. V době husitských válek uprchly roku 1421 řeholnice z řádu Strážkyň Božího hrobu ze svého kláštera ve Světcí u Bíliny a vzaly s sebou vzácnou mariánskou sošku, kterou ukryly ve staré lípě poblíž Krupky. Roku 1425 podle legendy zde služka z Krupky žala trávu, když se kolem její paže ovinula zmije. Polekaná dívka volala Pannu Marii o pomoc, v tom spatřila v blízkém stromu zazářit její sošku, haď zasyčel a odpadl. Služka vyprávěla o sošce a krupští občané ji přinesli do města. Když se však třikrát vrátila na původ-

ní místo, postavili jí tam kapli. Jiná legenda souvisí s bitvou mezi husity a křižáckým vojskem na Běhání u Ústí nad Labem roku 1426. Rytíři po porážce prchali ke Krupce, byli tam však pobiti a pohřbeni na místě, kde pak postavili kapli. Legendu lze spojit s historií tím, že soška byla přenesena ke kapli.

Dřevěná kaple byla roku 1443 nahrazena zděnou kaplí. Rozšířením kaple vznikl první

gotický kostel, který dal vystavět roku 1507 pán na Krupce a kancléř království českého Albrecht Libštejnský z Kolovrat. Kostel byl však dokončen a vysvěcen až roku 1515 za pánů z Kyšperku a nesl jméno „U bolestné Matky Boží pod Krupkou“. Od té doby se konaly poutě k milostné sošce, a to nejen z Čech, ale zejména z Lužice. Poutního místa se v roce 1587 ujali jezuité z chomutovské koleje, kteří sem byli povoláni, aby čelili rozmáhajícímu se luteránství. Učinili během dalších staletí z Bohosudova středisko nejen mariánské úcty, ale i vzdělanosti a školství. V té době dal Jiří Popel z Lobkovic kostel obehnat zdí a při ní postavil 7 kaplí. V 17. století byly přestavěny a vznikla křížová chodba (ambity). K většímu rozmachu došlo až po třicetileté válce, kdy kostelu odkázala svůj majetek Marie Anna z Bleilebenu z blízkého panství Kyšperk a Soběchleby. Jezuité mohli v 70. letech 17. století postavit novou rezidenci a v roce 1679 také založit první latinskou školu, předchůdkyni pozdějšího gymnázia.

Rozkvět

Barokní rozkvět Bohosudova započal stavbou dnešní baziliky Panny Marie Bolestné v letech 1701–1706. Vznikla podle plánů architektů Brogiových a milostná socha se dostala na hlavní oltář. Přišly tisíce poutníků, jak se šířily zprávy o zázračných uzdraveních a vyslyšení proseb. Při hlavní pouti v září 1709 bylo 29 000 komunikantů, za ten rok jich bylo 69 000, roku 1720 už převýšil počet 100 000. Tento trend pokračoval v průběhu 18. století a význam poutního místa dosáhl svého vrcholu. 1725 začalo působit jezuitské gymnázium s internátem, později i seminář.

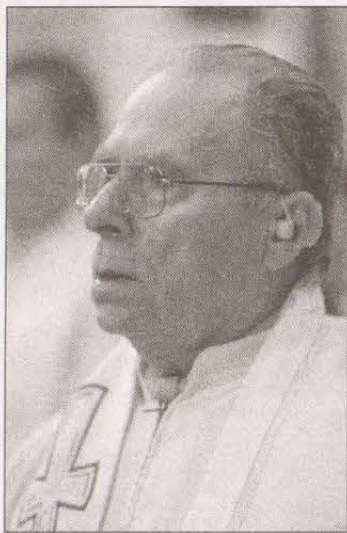
dokončení na straně 15

„Můj Ježíši, milosrdenství...“

S vírou ve vzkříšení oznamujeme, že Nejvyšším Veleknězem byl na věčnost povolán jeho věrný kněz R. D. Hynek Šťastný, osobní děkan

Narodil se v Praze 6.1.1934. Na kněze byl vysvěcen 23.6.1963 v Litoměřicích. Jako novokněz přišel do Krásné Lípy, odkud také spravoval Doubici a Sněžnou. Zároveň byl ustanoven kaplanem v Rumburku. Po roce byl poslán jako

administrátor do Lobendavy, kde administroval také Dolní Poustevnu a Lipovou. Zde působil šest let a v květnu 1970 odešel do Března u Mladé Boleslavi, kde zároveň přijímá i správu farnosti Plazy. V Březně pobyl více než deset let. Pro nedobrou zdravotní stav mu byl vyměřen invalidní důchod a v osmdesátých letech na čas odešel do moravských Boleradic. V listopadu 1990 přišel jako výpomocný duchovní do Ústí nad Labem a současně administroval farnosti Mojžíř, Krásné Březno a Roztoky a byl jmenován sekretářem okrskového vikáře. Po roce práce přijal do správy také farnost Chabařovice a od 1. 2. 1992 byl ustanoven farářem v Mojžíři. V lednu 1994 jej biskup ustanovil osobním děkanem, po dalším roce byl jmenován ústeckým okrskovým vikářem. Od roku 1998 do dubna 2004 byl členem Kněžské rady a sboru poradců. Po mozkové příhodě byl k 1. 1. 1999 uvolněn z duchovní správy. Nadále zůstal v Mojžíři na odpočinku, kde za velké pomoci přátel překonal částečné ochrnutí a obětavě vypomáhal v pastoraci.

Silně postižen mozkovou příhodou zemřel, zaopatřen svátostí nemocných, v Ústí nad Labem, ve středu 14. února 2007.

Jeho dobrou duši doporučujeme do vašich modliteb.

+ Pavel, biskup litoměřický, + Josef, emeritní biskup litoměřický, kněží ústeckého a litoměřického vikariátu a věřící farního obvodu Mojžíř

Karmelitánské nakladatelství nabízí

Meditace nad křížovou cestou (novinka)

Kardinál Miloslav Vlk připravil meditace o smrti a zmrtevých-vstání Krista, který je středem života církve a zdrojem naděje křesťanů. Ve svých zamyšleních nad jednotlivými zastaveními Ježíšovy křížové cesty autor přivádí čtenáře k hlubšímu vědomí o nekonečné Boží lásce a o smyslu nejrůznějších podob utrpení v lidském životě. Kristovo umučení je cestou bolestnou, ale je i cestou Ježíšova vítězství a cestou naděje pro každého, kdo se s Ježíšem vydá na cestu lásky.

V půli cesty – střední věk jako úkol (Anselm Grün) (dotisk úspěšného titulu)

Při krizi středního věku jde zpravidla o hlubší existenciální krizi, v níž si jedinec klade otázku po smyslu celého života. Otázka po smyslu čehosi je již sama o sobě záležitostí náboženskou. Tato krizová fáze je rozhodujícím úsekem na cestě naší víry, bodem, v němž se rozhoduje, zda Boha potřebujeme, abychom svůj život obohatili a byli schopni seberealizace, nebo jsme-li připraveni ve víře odevzdat Bohu sebe i svůj život. Tato kniha chce povzbudit ke znovuoživení náboženské cesty jako cesty uzdravení, jako léčebného prostředku na rány, které nám uštědřil život a které se právě při krizi středního věku tak bolestně otvírají.

O vděčnosti s Jaro Křivohlavým (novinka)

Vděčnost v mezilidských vztazích je tím, co pomáhá člověku překonávat hranici, která leží mezi jeho vlastním sobectvím a přátelským vztahem k druhému člověku. Vděčnost tak vede člověka k tomu, aby se stal zralejším a moudřejším, měl dobré vztahy s druhými lidmi a žil smysluplnějším životem. Profesor Křivohlavý uvádí ve své knížce příběhy lidí, kterým se podařilo poznat, jakým obohacením života je vděčnost. Nabízí i způsoby cvičení se ve vděčnosti. Upozorňuje však také na falešné a zisté projevy, které s opravdovou vděčností nemají nic společného.

Uvedené tituly lze zakoupit v prodejnách Karmelitánského nakladatelství v Liberci a Litoměřicích.

Listy božské útěchy krví podepsané

Kateřina Tetivová (Matice cyrilometodějská 2006)

Knížka je autorčinou posmrtnou poctou zavražděnému knězi Ladislavu Kubičkovi. Vznikla jako textová koláž autentických dopisů duchovního vedení, vzpomínek na osobní setkání, vyprávění o vlastních kritických chvílích, slabostech i vítězstvích – to vše v konfrontaci se slovy evangelií. Jiskřivá polarizace naléhavých laskavých rad charismatického kněze a rozličných řešení obtíží mladé ženy dodává knize určité napětí a dynamiku – takto hodnotí knihu kulturní stránka Katolického týdeníku.

Nám zbývá ještě dodat, že autorka žije v naší diecézi, v Ústí nad Labem.

Bůh je láska

Milí čtenáři, když pomalu přecházím od modlitby k napsání pár řádků o Boží lásce, vybavují se mi slova apoštola Jana: „Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha...“

Tato vznešená slova nám odhalují samu podstatu Boha – jakožto tajemství nekonečné lásky. Člověk je povolán, aby miloval Boha s plným nasazením a ve vztahu k bratřím se choval s láskou – inspirovanou láskou samého Boha.

Již ve Starém zákoně můžeme najít hloubku tohoto přikázání v souvislosti se smlouvou, kterou Bůh uzavřel s Izraelem: na jedné straně je tu iniciativa Boží lásky a na druhé straně láska, která se od lidu očekává.

V knize Mojžíšově čteme: „Hospodin si vás vyvolil a přilnul k vám nikoliv proto, že byste byli nejčistější ze všech ostatních národů – jste přece nejmenší mezi všemi národy – ale protože vás Hospodin miluje (Dt 7, 7-8).

Bůh, který miluje, stále skrze proroky připomíná svému národu toto své gesto lásky. Je to láska, která nabývá

odstínu nesmírné něžnosti (srov. Oz 11, 8n; Jer 31, 20), která nabývá obrazu otce, ale bývá vyjádřena také ve svačtině metafoře: „Zasnoubím si tě ve spravedlnosti a v právu, v dobrotě a v lásce (Oz 2, 21; srov. 18-25)

I když je jeho lid opakovaně nevěrný smlouvě, tento Bůh je připraven znovu nabídnout svou lásku tím, že v člověku tvoří nové srdce, které způsobí, že přijímá zákon, který je mu dán, jak to čteme u proroka Jeremiáše: „Svůj zákon jim vložím do nitra, vepíší jim ho do srdce.“ (Jer 31, 33). Podobně čteme u Ezechiela: „Dám vám nové srdce, vložím do vás nového ducha, odejmu od vás srdce kamenné a dám vám srdce z masa (Ez 36, 26).

Nový zákon je dovršením této lásky, která je soustředěna v Ježíši, milovaném Božím Synu (srov. Jan 3, 35; 5, 20; 10, 17), který se skrze ni zjevuje. Lidé mají účast na této lásce, když poznávají Syna a přijímají také jeho učení a jeho vykupitelské dílo. Tato láska nám také dovoluje, abychom plně vstoupili do Ježíšova synovského života a stali se tak v Synu dětmi: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že

jimi také jsme! (1 Jan 3, 1). „Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista píše Jan (17, 3).

Víte, ale živá zkušenost s Otcem a Synem se uskutečňuje v Duchu svatém. Je to Utěšitel, díky kterému zakoušíme otcovskou Boží lásku. Nejvíce potěšující je

jistota, že tato věčná a nekonečná láska, jakou nás Bůh miloval jako první, nás nikdy neopustí. „Kdo nás tedy odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost nebo hlad nebo nahota nebo nebezpečnost nebo pronásledování nebo meč? ..., ani smrt ani život, ani andělé ani knížata, ani věci přítomné ani budoucí, ani síla, ani výška ani hloubka, ani žádné jiné stvoření nebude nás moci odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, Pánu našem. (Řím 8, 35, 38-39).

Vyprošuji nám prostě a pokorně nové srdce, které miluje a tluče v souzvuku s Bohem, který miluje věčnou láskou.

Martina Ludmila S.

Vážení čtenáři

tato Zdislava je mimo jiné věnována Bohosudovu, jednomu z poutních míst naší diecéze. Bohosudov je nejen významné mariánské poutní místo, ale v minulosti byl významným centrem katolického školství, svým významem přesahující hranice naší diecéze. Tamní církevní gymnázium navštěvovali i studenti z sousedního Saska, kde neměli k dispozici katolické školy. Až po dnešní dobu pokračuje tradice poutí Lužických Srbů. Letošní první pouť k duchovní přípravě na výročí 950 let Kapituly svatého Štěpána se koná právě zde. Pro význam i jeho historii a současnost tohoto místa věnujeme ve Zdislavě jeho popisu celé dvě stránky.

Pokračuje náš seriál rozhovorů s kanovníky litoměřické kapituly. Minule jsme mluvili s mons. Josefem Stejskalem, v tomto čísle s mons. Václavem Červinkou. Oba dva oslavili v lednu svoje 85. narozeniny.

Jako každá redakce, tak i my, dostáváme dopisy od čtenářů. Na jeden si dovolíme reagovat veřejně i pro to, že jeho autor jej poslal k uveřejnění. Vyjadřuje svoje rozhořčení nad názvem teplické výstavy – Všichni čumí, co Romové umí. Autora známe osobně a vážíme si ho. Nejen pro hlubokou víru, ale i pro jeho vzdělanost. Přesto si myslíme, že současnou hovorovou češtinu není vždy nutné považovat vždy za bulvární. Na druhou stranu nutno konstatovat, že jím navržený název výstavy – Výstava ukáže, co Rom dokáže – není k zahození.

red

Jubilea v březnu 2007

- 9.3. Alexander HANISKO – trvalý jáhen z Turnova - oslaví 75. narozeniny
- 27.3. P. Pavel KADLEČÍK SDB – děkan v Rumburku – oslaví 20. výročí kněžského svěcení
- Dále v měsíci březnu oslaví „nekulaté“ narozeniny 12 duchovních.

Prožili jsme den se svým biskupem

Navštívit Třešť – město betlémů, klášter v Nové Říši a Budkov, rodiště našeho biskupa, to byla nabídka, již se nedalo odolat. S nápadem uskutečnit takový „farní“ výlet přišel otec biskup Posád koncem vánoční doby a od slov u něho není daleko k činům: vše vytelefonoval, zařídil, objednal... A v sobotu 20. ledna vyrazily brzy ráno dva autobusy „litoměřičáků“ směrem na Moravu.

Společná fotografie poutníků s otcem biskupem

Město betlémů

První zastávkou bylo malebné městečko Třešť, jedno z bývalých působišť otce biskupa, známé svou dvousetletou tradicí stavění lidových betlémů. Kdo to neviděl na vlastní oči, o mnoho přišel. Kdo viděl, byl nadšený. Již obrovský betlém v kostele svaté Kateřiny, kde byla naše první mše svatá, byl neobyčejný. A pak další betlémy: v místním muzeu a v jednotlivých domácnostech. Betlémářství se zde dědí z otce na syna, po celý život řezbáři vylepšují a rozšiřují veliké betlémy se stovkami figurek, postaviček nejrůznějších daráčků, oveček, zvířátek. K vidění jsou nádherné

a nápadité přírodní scenérie, jeskyně, jezírka s živými rybkami, mlýny větrné i poháněné vodou, důmyslná pohyblivá zařízení, všechna možná řemesla... Středem všeho pak Svatá rodina, kde Matka Boží po svátku Tří králů drží Ježíška v náruči, a králové s bohatým doprovodem koní, slonů, velbloudů...

Nedá se vypsát, kolik krásy a lidského umu jsme za to půldne shlédli; zdaleka jsme nestihli vše. Úžasné bylo též milé pohostinství rodin, které mají po celý měsíc obětavě otevřené

domy pro návštěvníky, v ochotě podělit se o rodinné bohatství. Třešť jsme za sebou nechali s předsevzetím, že se sem musíme za rok vrátit a přivést s sebou své blízké, kteří tu krásu ještě neviděli.

Dalším cílem našeho putování byl premonstrátský klášter v Nové Říši. Zde jsme si prohlédli kostel a rozsáhlou, vzácnou knihovnu, jež jako zázrakem unikla zničení za komunistické nadvlády barbarů, kdy klášter obsadilo vojsko.

V biskupově rodné vsi

Do Budkova jsme přijeli již skoro za tmy, ale osvětlený a zateplený kostel nás vlídně přivítal do své náruče. Slavili zde zrovna eucharistický den, a tak jsme se mohli zúčastnit adorace a druhé mše svaté. Bylo vidět, že otec biskup je zde doma, vždyť v tomto kostele svatého Martina přijal všechny svátosti, odmalička tu ministroval, slavil svou primici a dokonce si zde přál být i pohřben – to se mu nesplní, všechny předešlé představy o svém

životě musel opustit, když se stal biskupem. Jak s humorem řekl, ten hrob pouštěl ze všeho nejhůř...

Pout' je osvěžením ducha

Celý den strávený na pouti byl plný zážitků a krásy, především jsme však vytvořili něco krásného pro Boha. Protože s námi byl náš biskup, mohli jsme vše prožít také duchovně, udělat si pro sebe takové malé exercicie. Z obou kázání jsme si odnášeli oslovující myšlenky. V Třešti o Božím vtělení: viděli jsme betlémy, už to samo bylo obohacující, ale také jsme mohli meditoval o tom, že to vše se odehrálo pro nás a naši spásu, že je to událost stále aktuální, že Bůh se „rodí“ v každém okamžiku, že máme úkol jej poznat, nalézt v chrámě (tajemství radostného růžence, o kterém jsme rozjímali v autobusu), přijmout ho a připravit se na život s Ním na věčnosti.

Homilie v Budkově na téma „Eucharistie“ pak byla naprosto strhující. Tajemství této svátosti znovu zazářilo: božská vynalézavá Láska, Láska bez hranic, vymyslela tento způsob bytí s námi lidmi. Eucharistie jako největší zázrak – v kapce vína a kousku chleba Bůh! Jak prosté a jak geniální – pokrm na cestu. Pozemský pokrm proměňujeme v sebe, přijímáním Eucharistie se my stáváme Kristem a proměňujeme se v jeho Tělo – církve. Velmi silný byl i zážitek univerzální církve, když jsme mohli jíst z jednoho chleba s místními farníky i s poutníky, kteří přijeli z druhé strany, z Ratiškovic. Přijímáním tohoto Chleba roste naše víra a zvláště má růst víra kněze, který Jež drží v rukou. Věřící se právem chce opírat o kněze, kněz (biskup) má být druhý Kristus – Láska. Není-li tomu tak, je vše, co dělá, lež – i tak silná slova zazněla a byla z nich cítit síla Ducha svatého!

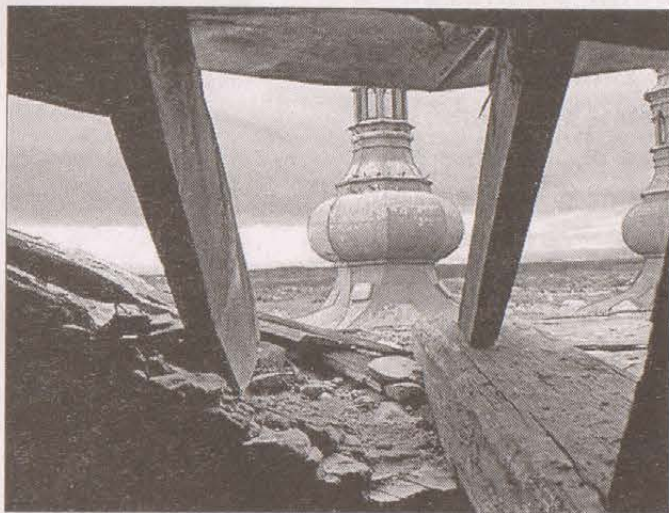
Musím upřímně říci, že po takové homilii a adoraci bych ozelela veškeré pozemské požitky, ale i těch se nám v Budkově dostalo, když jsme byli všichni pozváni rodinou otce biskupa na večeři. Noční cesta domů nám teprve umožnila více přemýšlet o všem, co jsme viděli, slyšeli a odnášeli si v srdcích. Díky, otče biskupe, za Vaši obětavost, lásku, nadšení a opravdovou starost o svěcené stádce. Je to pro nás nezvyklé, nové a krásné...

ml

Orkán poškodil kostely na Žatecku

V noci na konci ledna se naším územím prohnal ničivý vítr – orkán. A ani žatecké kostely nebyly ušetřeny jeho bičováním.

Největší škody vítr napáchal na jižní věži děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Živel doslova vyrval a odhrnul dolní část plechové krytiny bane věže a zničil část dřevěné konstrukce, na níž byly plechy připevněny. Menší kusy dřeva bylo ještě v sobotu možné najít před kostelem. Padající latě rozbily tašky na střeše jižní boční lodě. Poškozeny byly i plechy na vrcholu západního průčelí i severní věže. O síle větru si můžete udělat představu

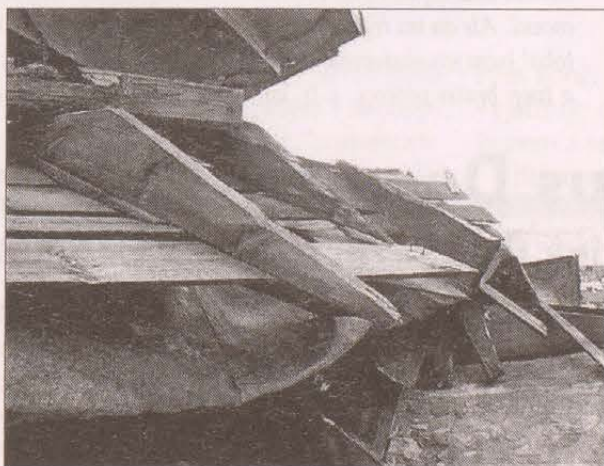
z fotografií u textu, které byly pořízeny přímo na římse poškozené jižní věže.

Poškozena byla i střecha fary, z níž vítr také vytrhl a rozbil několik tašek a zanechal tak v ní několik děr.

Rádění živlu neunikl ani klášterní kostel Korunování Panny Marie. Z jižní stany průčelí vítr strhal plechy, na střeše chybí část hřebenu a po stržených taškách zbylo několik menších děr. Potíže zde nastaly i s přívodem elektřiny, část kostela včetně klášterní chodby se octla ve tmě a hnací ústrojí varhan se při nedělní bohoslužbách rozbíhalo jen velice těžce.

Tašky ze střech kostelů víchr strhl i v Radčevsi. Ve Staňkovicích kromě chybějících tašek orkán ještě více ohnul kříž na střeše. Potěšující však je, že kostelík sv. Václava v Podměstí, hřbitovní kostel sv. Antonína a kostel Všech svatých v Libočanech újmu neutrpěly.

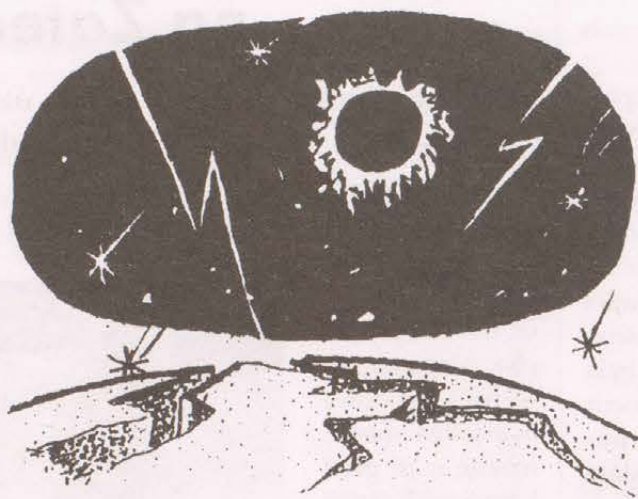
Zdenka Veronika Udánová.

Sedm proseb v modlitbě Otče náš – III. díl

Je to zvláštní. Třese se strachy před koncem světa. Už teď se děsíme toho, co přináší změna světového klimatu – globální oteplování a s tím související jevy a zmatky. A přitom denně v modlitbě Otče náš uspišujeme tento konec a přelom zároveň. Prosíme přece: „přijď království tvé“. Tak riskujeme, že přijde možná už za našeho života. Nebylo by lepší s tím posečkat? Nebo se přestat modlit Otče náš?

Jen čisté srdce může bez nejmenšího rozechvění říkat: Přijď království tvé. Zjevení svatého Jana nám o tom v různých podobných vypráví. Je třeba projít školou svatého Pavla, abychom řekli: „Hřích už

Přijď království tvé

dál nesmí vládnout v našem smrtelném těle (Řím 6, 12)“ Ten, kdo se uchovává čistý v jednání, v myšlenkách a ve slovech, může říci Bohu: „Přijď království tvé“.

Toto jsem slyšel a viděl já, Jan. A když jsem to uslyšel a spatřil, padl jsem na kolena k nohám anděla, který mi to označoval. Ale on mi řekl „Střež se toho! Jsem jen služebník jako ty a tvoji bratři proroci a ti, kdo

se drží slov této knihy. Před Bohem poklekní!“ A řekl mi ještě: „Hle přijdu brzo, praví Pán, a má odplata se mnou; odplatím každému podle toho, jak jednal. Já jsem Alfa i Omega, První i Poslední, Počátek i Konec... Ano... přijdu brzo.“

Boží království spočívá ve spravedlnosti, pokoji a radosti, jaké dává Duch svatý. Poslední časy, v nichž žijeme, jsou dobou vylití

Ducha svatého. Příchod Božího království je přece dílem Ježíšova Ducha Svatého, který dále koná ve světě Ježíšovo dílo, všechno naplňuje a posvěcuje. Máme se snažit, aby Boží království rostlo už zde na zemi, a to tím, že ve spolupráci s Duchem Svatým budeme šířit pokoj a radost a zasazovat se o spravedlnost.

Víme však, že se nám to nikdy úplně nepodaří, neboť jsme příliš hříšní, a proto voláme, aby sám Bůh přišel v Ježíši Kristu na pomoc a uskutečnil zde své království spravedlnosti, pokoje a radosti. Budme připraveni, abychom ho dovedli přijmout, až přijde ve své slávě.

Druhou prosbou má tedy církev na mysli hlavně návrat k Otci a konečný příchod Božího království. Prosí také za růst Božího království v našem běžném, každodenním životě.

připravil M. Dvouletý

Cyklus Desatero – IV. přikázání

Cti otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh (1. díl)

Rodiče jsou z Božího určení původci člověka, proto jim v desateru patří místo hned za Bohem, tj. za prvními třemi přikázáními vztahujícími se k Bohu samotnému. Rodiče připomínají dětem Hospodina, učí Božímu zákonu a uvádějí je na cestu poslušnosti vůči Bohu. Pod výrazem otec nebo matka můžeme slyšet také všechny ty, kdo otcovsky nebo mateřsky vedou člověka k Bohu.

Děti se mají dívat na své rodiče jako na Boží pověřence. Proto je neposlušnost vůči rodičům určitým způsobem vzpourou proti Bohu, podle toho je i trestána. I tam, kde rodiče neplní rádne svůj úkol před Bohem, jim přísluší úcta, neboť skrze ně byly děti uvedeny

do života. Požadavek úcty zahrnuje v sobě i pomoc a starost o rodiče (Přís 23, 22).

Přikázání o úctě k rodičům je na prvním místě druhé desky desatera ještě z jiného důvodu. Kdo ctí otce a matku, najde jistě správnou míru i v ostatních vztazích lidského života. Bude si vážit života (5. přikázání), správného řádu pohlavnosti (6. přikázání), majetku (7. přikázání), bude si vážit slova (8. přikázání). Čtvrté přikázání je tedy základem pro uskutečňování lásky k bližnímu. Blaho lidské společnosti, ale i osobní blaho závisí tedy na tomto prvním vztahu, zásadním pro všechny ostatní vztahy v lidském životě.

Proč 4. přikázání hovoří pouze o povinnosti dětí vůči rodičům? Domnívám se, že Písmo svaté hovoří nejprve o povinnostech dětí vůči rodičům proto, že každý člověk je v první řadě dítětem, dítětem Božím a dítětem svých rodičů, protože dětství předchází rodičovství a protože ani rodiče nikdy nesmí zapomenout, že jsou dětmi před Bohem a vůči svým rodičům. Rodiče se nezpronevěří své autoritě, když nezapomenou na své dětství, když budou milovat Boha a ctít své vlastní rodiče. Sám Kristus prohloubil tento přirozený řád, když říká všem, že do nebeské říše dospějeme tehdy, „budeme-li jako děti“.

připravil P. Alois Heger, Chomutov

Svátost biřmování

Duch svatý

Ježíšův život a jeho poslání byly úzce spjaty s Duchem svatým. Sestoupení Ducha svatého na Ježíše ve chvíli, kdy přijal křest od Jana, bylo znamením, že je to on, který má přijít, že on je Mesiášem a Božím Synem. Život ve společenství s Duchem svatým však neměl zůstat jen jeho osobní výsadou.

Z evangelíí poznáváme, že Ježíš častokrát hovořil o Duchu svatém a přislíbil svým učedníkům, že Duch svatý bude pomáhat také jim, aby statečně vyznávali víru i před pronásledovateli. Ujistil je, že Duch svatý s nimi zůstane navěky a svými dary bude osvětlovat jejich rozum a posilovat vůli, aby poznávali a konali to, k čemu je vybízel svým učením. Tento svůj přislíb Ježíš uskutečnil nejprve v den velikonoce a později skvělejším způsobem v den letnic.

Ti, kteří tehdy uvěřili kázání apoštolů a dali se pokřtít, dostali pak „dar Ducha svatého“ (Sk 2, 38).

Vkládání rukou

„Od té doby apoštolové, plnice Kristovu vůli, udíleli nově pokřtěným skrze vkládání rukou dar Ducha, který přivádí k plnosti křestní milost... Katolická tradice právem považuje toto vkládání rukou za původ svátosti biřmování, která jakýmsi způsobem činí v církvi milost letnic trvalou“ (Pavel VI., Apoštolská konstituce o svátosti biřmování). Vkládat na někoho ruce totiž znamená brát ho do vlastnictví. V tomto případě: uvádět biřmovance do Boží oblasti, do sféry působení Ducha svatého.

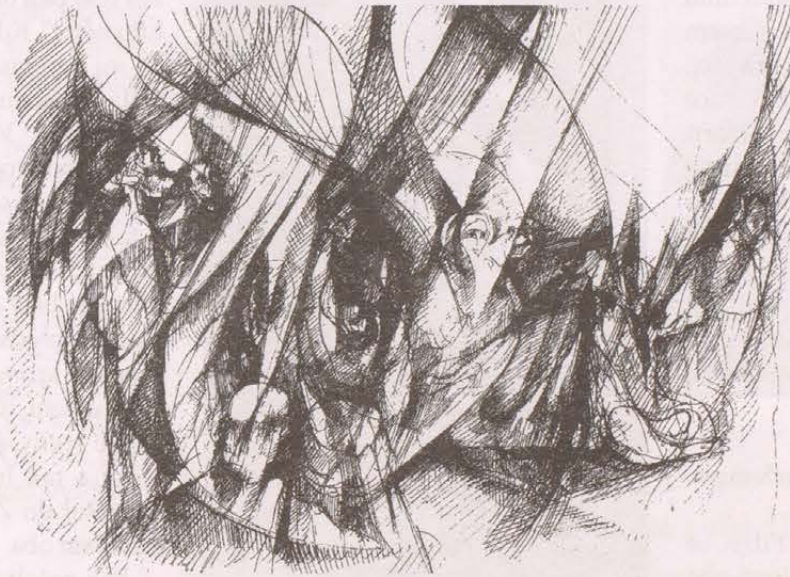
Pomazání křížem

Aby se lépe vyjádřil dar Ducha svatého, velmi brzy se přidávalo ke vkládání rukou mazání vonným olejem (křížem). Pomazání křížem vysvětluje jméno „křesťan“, jež znamená „pomazaný“ a pochází od jména

samého Krista, kterého „Bůh pomazal Duchem svatým“ (Sk 10, 38). Tento obřad pomazání se užívá dodnes jak na Východě, tak na Západě.

Mezi biřmováním a křtem je vztah

Svátost biřmování je potřebná k naplnění křestní milosti. Je to svátost duchovního růstu a pokroku. Jestliže křtem dostáváme „nový život“, pak

v biřmování se tento nový život posiluje. Činí křesťana dospělým a uschopňuje ho k boji proti lenosti, lhostejnosti a nepořádku ve vlastním nitru a vede ho k odvážnému vyznávání víry navěnek. Biřmovaný se stává Kristovým apoštolem, který hlásá evangelium nejen slovy, ale celým svým životním postojem. Vždyť svátost biřmování pokřtěné „dokonaleji spojuje s církví a obdařuje zvláštní silou Ducha svatého, proto jsou ještě více povinni šířit a bránit víru slovem i skutkem jako opravdoví Kristovi svědkové“ (Srov. SN 11).

Obřad biřmování

Posvěcení posvátného křížem je důležitým okamžikem před slavností biřmování a v jistém slova smyslu tvoří její část. Křížmo světi na Zelený čtvrtek během mše svaté biskup pro celou svou diecézi.

Vztažení rukou nad biřmovance, které koná biskup před pomazáním křížem, přestože nepatří k podstatě svátostného obřadu, je působivým

gestem, které je od apoštolských dob znamením daru Ducha svatého. Biskup se při něm modlí za vylití Ducha svatého na biřmovance: „Všemohoucí Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, tys dal ve křtu těmto svým služebníkům odpuštění hříchů a život věčný. Sešli na ně svého Ducha Utěšitele: dej jim ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a lásky a naplň je duchem bázně před tebou.

Skrze Krista, našeho Pána.“

Při vlastním udílení svátosti vkládá biskup biřmovanci na hlavu ruku, dělá mu na čele kříž posvátným křížem a při tom říká: „Přijmi pečeť daru Ducha svatého“. V tomto úkonu je připomínka, že křesťan má statečně vyznávat svou víru a překonávat těžkosti s tím spojené. Znamení kříže je znamením Kristova utrpení, ale i jeho vítězství.

Políbení pokoje, kterým končí obřad svátosti, znamená a vyjadřuje církevní společenství s biskupem a se všemi věřícími.

Biřmování – stejně jako křest, jehož je naplněním – se uděluje pouze jedenkrát. Vtiskuje totiž do duše nezrušitelné duchovní znamení, „charakter“, který zdokonaluje obecné kněžství věřících, přijaté při křtu, a „biřmovanec dostává moc veřejně vyznávat křesťanskou víru, téměř jako z úředního pověření“ (Sv. Tomáš Akvinský).

Biřmovací kmotr

Je vhodné, aby si kandidáti pro biřmování, tak jako pro křest, našli duchovní pomoc kmotra nebo kmotry. Doporučuje se, aby to byla táž osoba, která byla vybrána pro křest, aby se lépe zdůraznila jednota obou svátostí. (Srov. KKC 1286 až 1311).

„Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotá, věrnost, tichost, zdrženlivost“ (Gal 5, 22-23) Toto „ovoce“ potřebujeme všichni, proto se o ně také snažme.

P. Antonín Audy

Mons. Václav Červinka

Dnes jsme o rozhovor požádali Mons. Václava Červinku, který oslavil 16. ledna 2007 své 85. narozeniny. Pan kanovník přes všechny obtíže slouží Bohu i lidem a rád vyslechne všechny příchozí a moudrou radou je povzbudí. Náš rozhovor se konal na jeho pokoji v litoměřickém hospici sv. Štěpána, kde se zotavoval po prodělané operaci krčku.

Otec Václav Červinka začal své vyprávění:

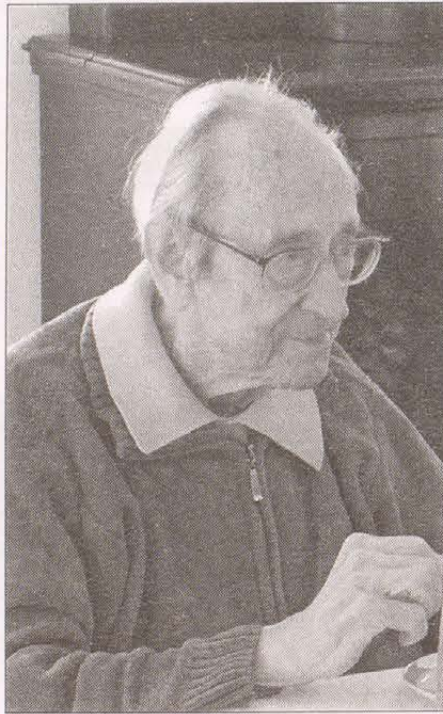
Narodil jsem se 16. ledna v roce 1922. Tatínek byl vedoucím konzumu Vzájemnost v Českém Dubu. Časem přitom začal dělat kostelníka, já a moji dva bratři jsme ministrovali. V roce 1933 jsem šel do školy na Svatou Horu. To bylo mé první setkání s Pannou Marií. V polovině roku 1934 až do roku 1936 jsem byl v Georgswalde neboli Jiříkově. Tam také patřil Filipov. Takže jsem měl Pannu Marii nablízku podruhé. A potřetí, to přišel právě tatínek, že bych měl jít do Bohosudova na německé gymnázium.

Do války jste byl tedy na třech mariánských místech?

Ano. Na Svaté Hoře, ve Filipově a v Bohosudově. V Bohosudově nás bylo asi 450 studentů, ale když přišel rok 1938, tak to Hitler zrušil. My jsme utekli. To byly těžké doby. Neumíte si představit, co ti Němci dělali. Šli jsme tehdy za vikářem a prosili jsme ho, aby nás dal pryč, že už tam nevydržíme, že nám vyhrožují, že nás zabijí atd. Řada z nich byli takoví, tak jsme šli pryč do Arcibiskupského gymnázia v Praze. Tam jsem byl dva roky, než ho Němci zavřeli. Takže další rok jsme strávili v gymnáziu na Smíchově, než ho také zavřeli. Byl jsem však už v oktávě, takže už jsem mohl do semináře. Chtěl jsem jít tehdy studovat do Říma, ale přišla odpověď z německých úřadů: „Nepovoluje se!“ Pan biskup Otčenášek tam ještě přede mnou mohl jít, ale já už jsem nesměl. Tak jsem nastoupil do Prahy, poněvadž tady v Litoměřicích seminář zavřeli.

Jak dlouho jste studoval za okupace v semináři?

V Arcibiskupském semináři jsme však zase byli akorát jeden rok, pak ho Němci zavřeli a my jsme byli násle-

dující tři roky v Dolních Břežanech. Představte si, že dnes u mě, tady v hospici, byla jedna doktorka a říkala, že je z Dolních Břežan. Řekl jsem: „Tam byl seminář“, a ona na to: „Já tam bydlím.“ Ten seminář tam byl tři roky, do roku 1945. V roce 1945 přišli Rusové, zdravili nás, mám fotografie, a my jsme šli do semináře do Prahy. V roce 1945 byl vysvěcen můj bratr a já byl devětadvacátého června 1946 vysvěcený v pražské katedrále. Svěcení jsem přijal z rukou Antonína Eltschknera jediného tehdy dostupného biskupa v Praze. Od něho mám všechna nižší i vyšší svěcení. Od tonsury, čtyři nižší svěcení, podjáhensství, jáhenství až po kněžství v roce 1946.

Pak jsem byl rok v Semilech kaplanem.

Co se stalo potom?

Když byl po válce litoměřický seminář přeložen

do Prahy, já se tam stal vicerektorem. Jenže nastoupila bouře. Biskupem v Litoměřicích se stal Štěpán Trochta a ten se ptal: „Co mám dělat? Seminář je už přeložený a všechno je přichystáno.“ V Praze jsem měl jako vicerektor asi 25 bohoslovců, rektorem byl tehdy P. Kohlíček a spirituálem P. Lebeda a P. Pudr. Ti, kteří byli moji vychovatelé. Mohl bych vám ukázat fotografie z tabla. Pobyli jsme tam jeden rok a za rok řekl pan biskup: „Půjdeme zase do Litoměřic.“ Když jsme tam přišli, povídá mi pan biskup Trochta: „Víš co? Já tě dám někam jinam. Už nebudeš vicerektorem...“ Ve mě hrklo. „Kam?“ „Do Železného Brodu, místo tvého bratra. Já ho chci mít v semináři jako spirituála.“ A tak můj bratr Karel byl tady v Litoměřicích tedy dva roky spirituálem v letech 1948 až 1950. Pak komunisti všechny představené semináře zavřeli. Všechny kromě mého bratra, který byl spirituálem. Říkal jim: „Já jsem neměl žádné styky, jenom dělám duchovní věci“, a tak ho nechali na svobodě. Bratr šel do Železného Brodu a byli jsme tam oba.

Pak začali rušit farnosti. Byli jsme na jedné schůzi v Litoměřicích, kde se rušily malé farnosti a všechno nám to dali, že to musíme administrovat.

Mě pak nařkli, že jsem proti komunistům a vypadalo to zle. Ale ujala se mě lidová strana, která řekla: „Tohle dělat nemáte, protože on je dobrý kněz, milující Pannu Marii a má obraz, kde se modlí s nápisem: Panno Maria Královsko míru, oroduj za nás.“ O míru totiž komunisté hodně mluvili. Ale bál jsem se lidí kteří mě tam v padesátých letech sledovali, protože spousty lidí pozavírali. Mého bratra

v Železném Brodě začali týrat hrozným způsobem, takže brzy byl s nervy úplně pryč. Ale nepoddal se. Řekli mu: „Vy musíte odsud pryč! Jinak vám vezmeme souhlas.“ „Kam tedy půjdu?“ „Do Cvikova!“ Tam pobyl jeden měsíc a musel jít pryč. Vrátil se do Železného Brodu a já jsem šel do Dubé. Dubá mezi Doksy a Českou Lípou. Bývalé okresní město.

A v Dubé jsem zůstal dvaadvacet roků. Jenže Karlovi, mému bratru stejně vzali souhlas a tak byl se mnou v Dubé. Neměl totiž vůbec kam jít, a tak jsem ho vzal ke mně. Byli totiž u mě také rodiče a měl jsem odvahu napsat komunistům, že se o rodiče někdo musí starat. Bratr musel slíbit, že bude pracovat pouze v lese jako lesní dělník. Rodiče u mě byli tři roky. Církevní tajemník to tehdy povolil. Bratrovi po roce v Dubé pak dali souhlas k duchovní službě a šel na Vidim, kde byl pak 30 roků.

Na faře v Dubé bydlela také paní Zimmermannová, která se starala o chod domu. Asi tři měsíce před její smrtí mě na svátek sv. Václava v roce 1972 pan biskup Trochta jmenoval kanovníkem; to jsem byl ještě v Dubé.

Kdy jste se pak dostal do Litoměřic?

Krátce na to, co jsem se stal kanovníkem, jsem šel do Litoměřic, jak si to pan biskup tehdy přál. V Litoměřicích na děkanství mě ustanovil děkanem. Na děkanství jsem však nebyl dlouho, něco přes rok.

To nebyla jednoduchá doba!?

Byla to doba, kdy tu byli Rusové a biskup Trochta váhal s nástupem do úřadu. Řekl jsem mu: „Já vám to vymůžu“, zašel jsem za Galušskou, ten byl ministrem kultury a předtím velvyslancem v Moskvě, byl mým spolužákem z Arcibiskupského gymnázia, a ono se to podařilo. Ale to bylo ještě v době, kdy jsem byl v Dubé.

Po roce na děkanství jsem se stal rektorem v litoměřickém semináři a byl tam až do konce roku 1982. Od roku 1983 jsem byl pak na konzistoři až dodnes.

Co byste vzkázal věřícím v diecézi?

Je chvályhodné, že mladí chodí do kostela. Viděl jste, že chodí a není jich

málo. Víme jaké je to v katedrále. Dnes máme mladou církev. To tam napište! Je jich málo, ale jsou dobří. Vidím také mnoho bolestí, které církev prožívá i pády některých.

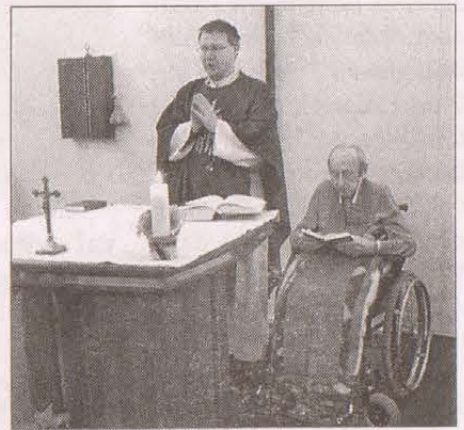
Pádů bylo a je mnoho. Dá se vydržet?

Na Velký pátek mi volal církevní tajemník a chtěl, abych podepsal spolupráci. Jsem řekl, že jim to nepodepíšu. Já jsem jim nikdy nic nepodepsal! Ten zuřil, ale protože byl Velký pátek, říkal jsem si: „Vydrž!“ Byl jsem jak spráskaný pes. Křičel: „Já to musím hlásit, já to musím hlásit...“ Říkal jsem: „Dělejte si co chcete.“ Tak mě zavřou. Mého bratra na Chcebuzi také chtěli zavřít. Lidi se většinou lekli, ale že si mě zavolali zrovna na Velký pátek, myslel jsem si: „Ať mě třeba zabijou, to je jedno...“ A místo toho jsem vydržel, až do teďka. Bohu díky!

Kanovníka Kapituly sv. Štěpána v Litoměřicích Mons. Václava Červinka se ptal P. Martin Davídek

Mons. Červinka se v hospici účastní bohoslužeb jako koncelebrující kněz a zároveň povzbuzuje ostatní obyvatele

Pro zajímavost přidáváme životní data otce Václava. Čím vším jeden kněz za svůj život může být! Václav Červinka:

- 16. 1. 1922 Narodil se v Českém Dubu
- 29. 6. 1946 ordinován v Praze
- 1. 8. 1946 Semily, kaplan
- 1. 10. 1947 Praha, vicerektor semináře litoměřického
- 1. 7. 1948 Litoměřice
- 1. 10. 1948 Železný Brod, kaplan, exc. adm. Bzí a Šumburk Jistebsko
- 1. 2. 1951 Dubá, adm., exc. Bořejov (do 20. 1. 1952, od 24. 11. 1952 do 1. 7. 1954), Deštná, Pavlovice (do 15. 12. 1951), Tuháň, exc. Medonosy od 20. 3. 1963
- 28. 9. 1972 kanovník „Hilleanus“
- 1. 10. 1972 Litoměřice, adm. děk. úřadu, exc. Žitenice
- 1. 9. 1974 Litoměřice, rektor kněžského semináře v Litoměřicích
- 16. 1. 1982 K 60. narozeninám jmenován arcibiskupským radou olomoucké arcidiecéze
- 1. 10. 1982 soudcem interdiecézního soudu se sídlem v Praze
- 31. 12. 1982 uvolněn z povinností rektora kněžského semináře
- 1. 1. 1983 nadále ve funkci kanovníka s výpomocí na konsistoři
- 11. 4. 1995 ustanoven proboštem litoměřické Katedrální kapituly - instalován 29. 4. 1993
- 28. 2. 1997 ustanoven čestným papežským prelátem (titul Msgre - Mons.)
- 8. 4. 1998 ustanoven členem kněžské rady na 5 let do 8. 4. 2003
- 1. 9. 1998 uvolněn z úřadu probošta litoměřické Katedrální kapituly (nadále protokolista)
- 29. 6. 2006 60 let kněžství
- 16. 1. 2007 85 let života, oslavil při bohoslužbě v hospici sv. Štěpána v Litoměřicích

Výstava o romské kultuře bude putovní

V úterý 30. 1. 2007 zahájilo Salesiánské středisko Štěpána Trochty – dům dětí a mládeže v prostorách Regionálního muzea v Teplicích slavnostní vernisáž velkou výstavu o romské kultuře „Všichni čumí, co Romové umí“. Na vernisáž přišlo na stovku hostů, mezi nimi i významné osobnosti romského života, jako paní Gabriela Hrabánová – ředitelka občanského sdružení Athinganoi z Prahy, pan Ing. Karel Holomek – předseda Romského sdružení a zakladatel Muzea romské kultury v Brně, Robert Galyáš – seve-ročeský filharmonik a další. Právě Athinganoi, stejně jako Muzeum romské kultury

z Brna se spolupodíleli na vytváření výstavy.

Celou výstavu zahajoval svým milým slovem představený salesiánů v ČR provinciál František Bláha a

několik slov pronesl i náměstek hejtmana Ústeckého kraje Ing. Petr Fiala.

Všichni návštěvníci mohli ochutnat tradiční romské pokrmy, jako jsou holubky,

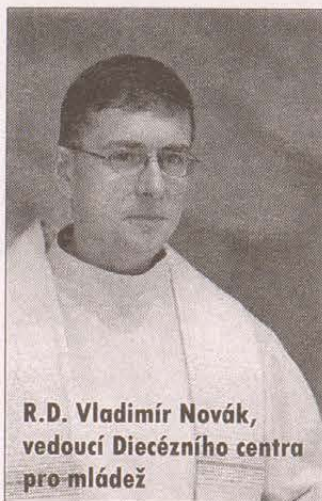
lokše, halušky či uzená žebra. K pohodě a navození příjemné atmosféry hráli romští muzikanti a celá vernisáž byla zakončena dražbou obrazů, které namalovaly děti ze Salesiánského střediska Štěpána Trochty pod vedení známé romské malířky Mgr. Věry Kotlárové. Vydražil se i ten největší obraz „Hostina radosti“ (2,5 × 4 m), na kterém pracovalo dvanáct dětí.

Výstava skončila 14. února a za necelé dva týdny ji shlédlo téměř sedm set návštěvníků. Salesiánské středisko Štěpána Trochty nyní domlouvá další možnosti pro umístění výstavy, která zcela určitě bude výstavou putovní.

Centrum pro mládež má nové obsazení

Od ledna letošního roku je znova personálně obsazeno Diecézní centrum pro mládež. Vedoucím je R. D. Vladimír Novák, který i nadále vede Iterdiecézní centrum života mládeže Křižovatka Příchovice. Referenty jsou R. D. Radek Vašínek, farní vikář v Mladé Boleslavi – ten se podílel již na přípravě diecézka na podzim v Liberci – a Mgr. Petra Přenosilová z České Lípy. Když se s ní setkáte, nenapadne vás, že před vámi stojí maminka tří dětí. Vystudovala dálkově Katolickou teologickou fakultu v Praze. Na Diecézním centru mládeže v Litoměřicích by měla být k zastavení v pondělí, úterý a pátek, zbývající dny bude pracovat doma v České Lípě.

K přípravě jarního Diecézního setkání mládeže se o únorovém víkendu sešli pracovníci střediska na ústeckém arciděkanství s animátory.

R. D. Vladimír Novák,
vedoucí Diecézního centra
pro mládež

**Animátoři na přípravném setkání DSM
v Ústí nad Labem**

Mgr. Petra Přenosilová,
referentka DCM

Centrum pro rodinu podporuje osvojitelské a pěstounské rodiny

Centrum pro rodinu zahájilo na začátku roku 2006 projekt podpory rodin s dětmi v náhradní rodinné péči. Na jaře otevřelo nově vybudovanou poradnu pro náhradní rodinnou péči v DDKT v Litoměřicích.

Centrum pro rodinu nabízí osvojitelským a pěstounským rodinám radu, oporu a pomoc zkušených odborníků. Organizuje programy pro rodiče, děti i celé rodiny.

Mezi služby, které poskytuje náhradním rodinám, patří semináře, právní poradenství, arteterapie pro děti, rodinná terapie a víkendové pobyty. Dále organizuje vzdělávací semináře pro sociální pracovníce sociálních odborů, dětských domovů a kojeneckých ústavů. Ve spolupráci s Krajským úřadem Ústeckého kraje chystá přípravy žadatelů o náhradní rodinnou péči.

Poradna je otevřena všem osvojitelským a pěstounským rodinám z Ústeckého kraje.

Setkání začínají v 9.00 a konají se v DDKT (Komenského 4, Litoměřice).

Kontakt: telefon 731 402 414, santava@centrumprorodinu.cz

Více informací o projektu náhradní rodinné péče a o dalších projektech Centra pro rodinu naleznete na www.centrumprorodinu.cz

Úspěch tříkrálové sbírky se neměří jen penězi

Tříkrálová sbírka v Ústí nad Labem získává další dimenze díky spolupráci se školami

Cílem letošní Tříkrálové sbírky na Ústecku bylo zapojit co nejvíce dětí a dobrovolníků nejen do samotného koledování, ale i do přípravy. Podařilo se navázat spolupráci s ústeckým Gymnáziem Jateční a Základní uměleckou školou Evy Randové. Studenti těchto škol pod vedením výtvarníků vyrobili kostýmy a rekvizity, každá košile, koruna, kometa byla originálem. Celá akce tak dostala trochu jiný, možná trochu hravější a veselejší ráz.

Ke skupinkám tří králů se letos připojily i děti v maskách koně a velblouda. Koně vyrobila ústecká výtvarnice L. Procházková a velblouda maminka jednoho z koledníků L. Landová. Masky zvířat se opravdu nedaly přehlédnout a staly se dobrým prostředníkem v komunikaci s lidmi. Byly příjemným oživením nejen pro kolemjdoucí, ale i pro samotné koledníky. Keramické oddělení DDM vyrobilo krásné keramické knoflíky, kterými koledníci odměnili ty nejtědřejší dárce. Sběrka byla zahájena požehnáním o. M. Šimáčka v kostele Nanebevzetí Panny Marie a divadlem, které nacvičily a zahrály děti z farnosti se svými katechetkami A. Hrnčířovou a B. Řeřichovou. Druhý den se koledníci vypravili do ulic. Pohybovali se nejen na území Ústí nad Labem, ale i v okolních obcích.

Díky tomu, že se děti a dobrovolníků zapojilo hodně, koledovali s chutí, s nadšením a zvesela, byl i konečný finanční výsledek vysoký. Samy děti měly z koledování dobrý pocit, což bylo znát z jejich reakcí.

Ke skupinkám tří králů se letos připojily i děti v maskách koně a velblouda.

Denně se vracely z koledování rozjařené, veselé a spokojené. Celá akce měla efekt nejen finanční, ale ve vztahu k účastníkům měla smysl i v rovině křesťanské, morální a sociální. Děti projevily svůj smysl pro zodpovědnost, zájem o veřejné dění a o pomoc druhým, ale i schopnost kultivovaně vystupovat a jednat s lidmi. Upevnily si tak dovednosti, které se jim v životě neztratí. Kromě zkušeností si odnesly i spoustu společných zážitků.

Celkem bylo vykoledováno 83.057,38 Kč. Výtěžek

sbírky bude použit zčásti (35 %) na pomoc osobám v sociální nouzi u nás a na pomoc zemím, které se ocitly v nouzi vlivem přírodních katastrof a válečných konfliktů, zčásti (65 %) na dobudování Centra pro rodinu ARCHA v Ústí nad Labem-Dobčicích, střediska volného času pro rodiny s dětmi, jehož cílem je především podpora aktivního trávení volného času rodin z blízkého okolí i vzdálenějších částí města. Součástí Centra ARCHA je Mateřské centrum Ovečka, sloužící především maminkám na

mateřské dovolené a malým dětem, rodinám z blízkého i vzdálenějšího okolí je určen odpolední Rodinný klub Hnízdo. Od února tohoto roku je otevřen bazar s dětským oblečením, hračkami a výrobky z chráněných dílen. Ženám na mateřské dovolené a ženám dlouhodobě nezaměstnaným jsou určeny vzdělávací kurzy v rámci projektu Integrace - Integrace žen do pracovního procesu podpořeného z prostředků Evropské unie a Ústeckého kraje.

V roce 2007 plánuje Oblastní charita Ústí nad Labem rozšíření služeb centra o aktivity určené dětem školního věku. Výtěžek Tříkrálové sbírky 2007 bude použit na opravu, vybavení a zprovoznění herny Tykadlo. Chceme tak vyjit vstříc dětem, které jiné mimoškolní aktivity nemají, aby měly své vlastní místo, kde by se mohly setkávat a hrát si se svými vrstevníky v příjemném a bezpečném prostředí a pod dohledem zkušených pracovníků.

Děkujeme všem, kteří se jakkoli podíleli na přípravě a realizaci sbírky i všem dárčům za štědré příspěvky.

Mgr. Jolana Žižková, asistentka Tříkrálové sbírky OCH ÚL

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Jablonci nad Nisou a Diakonie ČCE – středisko v Jablonci nad Nisou, Pod Baštou 10, 466 01 Jablonec nad Nisou, tel: 483 314 051; 721 008 313; e-mail: jablonec@evangnet.cz; jablonec@diakoniecce.cz, www.jablonec.evangelnet.cz si Vás dovoluji pozvat na vzdělávací seminář

JSEM S TEBOU V KRIZI

který se koná ve dnech 23.–25. března 2007 ve Farním sboru ČCE Jablonec n. N.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ: Mgr. MIROSLAV ERDINGER

PÁTEK 23.3.: 18.30 příjezd, prezentace

19.00 pobožnost

19.30 zahájení, seznámení, cíle setkání

SOBOTA 24.3.: 8.30 pobožnost

9.00 téma: KRIZE OSOBNÍ

10.30 přestávka

11.00 téma: KRIZE PROFESNÍ – ztráta zaměstnání

12.30 oběd

14.00 téma: KRIZE VÍRY

15.30 přestávka

16.00 téma: KRIZE V ŽIVOTĚ BEZ HRANIC

17.30 večeře

19.00 pobožnost

19.30 téma: JSEM S TEBOU V KRIZI

NEDĚLE 25.3.:

9.30 BOHOSLUŽBY – káže přednášející

11.30 káva, čaj, odjezd

Seminář probíhá za finanční spoluúčasti města v rámci projektu Jablonec nad Nisou 2007 a Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Jablonci nad Nisou

Eucharistické dny

ve farnostech litoměřické diecéze v roce 2007

Eucharistické dny v litoměřické diecézi budou probíhat od 24. března do 1. července 2007.

Zahájeny budou v sobotu 24. 3. v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích a ukončeny tamtéž v neděli 1. 7., kdy si připomeneme výročí založení litoměřické diecéze.

V jednotlivých farnostech budou probíhat eucharistické dny dle rozpisu, který naleznete na internetové adrese www.biskupstvi-ltm.cz/document/akce/e_dny07.xls nebo u svých duchovních správců.

Diecézní pastorační středisko pořádá a srdečně zve na:

SETKÁNÍ VARHANÍKŮ A SBORMISTRŮ LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE sobota 3. března 2007 od 9.00 v Litoměřicích v diecézním domě kardinála Trochty (DDKT)

Téma: Velikonoční triduum a služba varhaníka

Lektor: Mgr. Josef Zadina, regenschori katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové

Přednáška: Velikonoční triduum z pohledu liturga

Přednášející: P. Filip Milan Suchán O.Praem.

SETKÁNÍ PASTORAČNÍCH ASISTENTŮ

pondělí 12. března 2007 v Litoměřicích v DDKT

středa 14. března 2007 v Liberci na arciděkanství

SETKÁNÍ TRVALÝCH JÁHNŮ

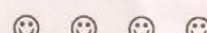
sobota 24. března 2007 v Litoměřicích v DDKT

Více informací v příštích číslech, na našich webových stránkách: www.pastoracni-ltm.cz nebo na telefonu: 416 738 036.

Diecézní pastorační středisko, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

Ministrantský tábor

„Co budeš dělat letos o prázdninách?“ „Jako vždycky – s rodiči na chatu a k babičce...“ „Hele a nechceš s námi jet na ministrantský tábor? Tam je to vždycky super, spousta zajímavých her, vtipní vedoucí, skvělí kamarádi, dobré jídlo a někdy i zajímavé překvapení! A navíc můžeš při každém večerním povídání poznávat našeho nebeského Tatínka, při ministrantských schůzkách a u oltáře zlepšovat své ministrantské dovednosti. Tak co, pojedeš?“

Jestli chceš prožít část svých vzácných prázdnin právě v naší společnosti, pošli přihlášku do konce května na adresu: **ŘKF-Ministrantský tábor, Horní náměstí 12, 466 01, Jablonec nad Nisou.**

Přihláška je též na www.tarsicius.cz

☺! Už se na Tebe moc těšíme! ☺

Tábor je pro ministranty do **15 let** a koná se na faře v **Osečné** (nedaleko Liberce) od neděle **1. 7. 2007** do soboty **14. 7. 2007.**

Předpokládaná cena tábora je **2300 Kč** dle počtu přihlášených dětí.

Bližší informace u hlavního vedoucího **Ladislava Nováka** na tel. **+420731568720.**

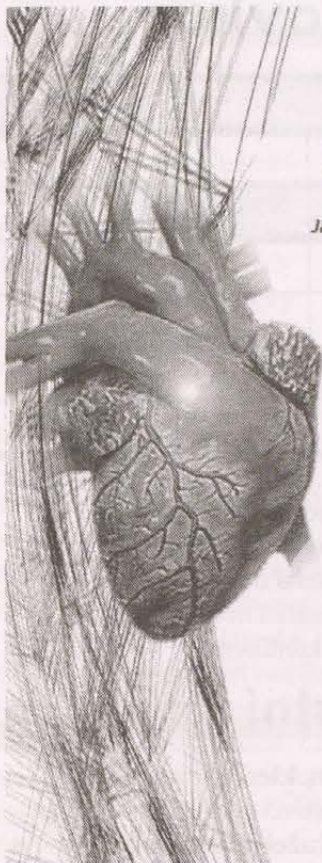
Přihlašuji své dítě na ministrantský tábor konaný v termínu: **1. 7. – 14. 7. 2007**

Jméno: Rodné číslo:

Adresa: Telefon:

Dítě nyní navštěvuje třídu ZŠ (..... ročník víceletého gymnázia)

Datum: Podpis rodičů:

Válka? Začíná v lidském srdci...

22. světový den mládeže:
Jako jsem já miloval vás, tak se vy milujte navzájem. (Jan 13, 34)

35. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Litoměřice 31.3. 2007

Setkání s otcem biskupem, nabitý program, skvělý host, strhující hudební doprovod, široká nabídka zájmových skupinek, netradiční křížová cesta, slavná mše svatá a mnohem více!

Doporučujeme přijet již v pátek 30.3. 2007

Letošní diecézko si nenechej ujít !!!

více informací na centru mládeže: dcm.ltm@centrum.cz

www.litomerice.signaly.cz

Kino Máj 30.3.–1.4.2007 Program:

PÁTEK: Příjezd účastníků od 18 h. Program začne v 19 hodin hrou (za příznivého počasí venku) a večer zakončíme společnou adorací. Ubytování je zajištěno od pátku do neděle.

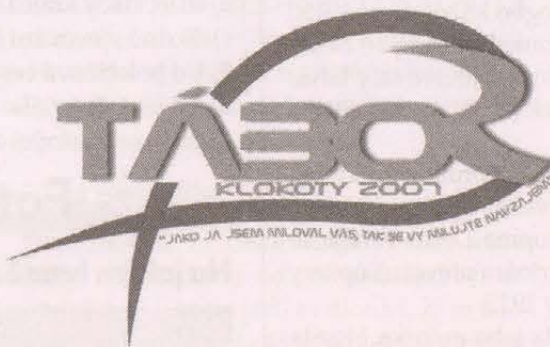
SOBOTA: Setkání začneme v 9.30 společným zpěvem písní za doprovodu kapely Vavříneček. Následovat bude: Přivítání otce viskupa a vikariátů. Slovo na den. Scénka. Katecheze o. biskupa Posáda. Scénka. Host P. Tomáš Holub. Písničky s kapelou Vavříneček. Obdarování účastníků. Upoutávky, informace. Písničky s kapelou Vavříneček. Anděl Páně. Oběd. Svátost smíření. Skupinky (hojné, zajímavé a každý si jistě vybere!) Křížová cesta. Setkání zakončíme společným slavením eucharistie v katedrále.

Pozvání na Celostátní setkání mládeže

Bratři a sestry,

na začátku postní doby se na vás obracím jako biskup – delegát ČBK pro pastorační mládež s velmi naléhavou výzvou: Myslete na mládež! Vedle obvyklého zamyšlení nad naším životem, s touhou po Boží blízkosti během postní doby, chceme vyburcovat vaše svědomí k pronikavému zpytování o tom, jak se o naši mládež staráme. Nemůžeme ji přece nechat na pospas bezbřehému bezbožnému působení, kterého jsme svědky na všech stranách v nebyvalé intenzitě a dosud neznámých formách. Nenechte se strhávat plytkostí a slizkostí, kterou jsou zaplavena média. Kdo ví, jestli se ještě vzpamatujeme z hluku, který se vedral do všech koutů světa, i do naší země a prostoupil společný i intimní prostor. Kdo se to posmívá Kristu, když žádá čistotu srdce!?

Kristus před námi visí na kříži, abychom nezoufali. Vstal z mrtvých pro naši spásu. Rozu-

míme jeho oběti? Jsme schopni oběti? Neopouštějme Krista, vynikajícího učitele života, jak nám to prostě, pevně a moudře sdělují evangelia. Následujme Krista Pána každý osobně a zároveň společně v církvi a s církví.

Svatý otec, Jan Pavel II zavedl každoroční oslavu světového dne mládeže. Slavíme je v okruhu Květné neděle s biskupy na celém světě. Svátý otec věděl, že je třeba mládež sdružovat. Nacházet způsoby a možnosti, aby se mladí mohli sejít ve víře, aby mohli vyjádřit svou radost a rostli v ušlechtilé lásce, v obohacujících vztazích, aby se naučili v modlitbě hledat svou životní cestu, nechali se inspirovat Slovem Božím a hlavně aby zažili pravdu, kterou vyjádřil Pán Ježíš: „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, já jsem uprostřed nich“. To se děje v různých společenstvích, ve farnostech, hnutích a rádech. To je chvályhodné a obdivuhodné.

Zvláštní příležitostí však může být a bývá právě zmíněné diecézní setkání mládeže s biskupem před Květnou nedělí. Chceme na ně pozvat tímto listem všechny mladé, a vás ostatní prosíme o podporu v modlitbě a o zájem, s kterým budete mladé sledovat a podporovat.

Chceme právě tak už nyní a při této příležitosti pozvat mladé lidi na letní celorepublikové setkání v Klokotech u Tábora 13.-18. srpna tohoto roku. Těší nás, že se někteří už podílíte velmi účinně, s obětavostí, radostí a nasazením na přípravách.

Tolik si my biskupové přejeme oslovit všechny mladé a setkat se s vámi.

Pro dobu postní, velikonoční i pro naše setkání, kéž nám všem Pán Bůh požehná.

+ Mons. Jiří Paďour
biskup českobudějovický
delegát ČBK pro pastorační mládež

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo skrze satelit.

Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

V postní době vysílá Proglas vždy ve středu a v pátek po 15. hodině křížové cesty.

Josef Zvěřina ve vzpomínkách Anděly Bílkové. Takový podtitul nese pořad Křesťan a svět v neděli 4. března. Reverend Jaroslav Kratka si k mikrofonu pozval Andělu Bílkovou, bývalou spolupracovnici katolického kněze. Pořad naladíte v neděli v 17 hodin nebo následující čtvrtek ve 22.30.

Během postní doby se v Barvíniku (pořad především pro děti) vypravíte za světci z Čech, Moravy a Slezska. Bude se jednat o putování v čase a prostoru, navštívíte místa spojená s těmito světci. V březnu to budou Anežka Česká, Gorazd, Prokop (6. 3.), Jan Nepomucký, Jan Sarkander, Hedvika (13. 3.), Ludmila, Václav, Vojtěch a Radim (27. 3.). Ani v březnu nebude chybět telefonické riskování a soutěžení (20. 3.). Dětem Proglas naladíte v úterý v 16 hodin nebo v sobotu v 9.30.

Pražské studio Kristián připravuje na březen několik pořadů s různou tematikou: Vzpomínku na Mons. Kohlíčka (čt 1. 3.), Úvod do spirituality s SM Ludmilou Pospíšilovou (po 12. 3.), Nahlédnutí do života zasvěcených panna a vdov (čt 29. 3.) Pořady začínají vždy ve 22 hodin.

Olomoucké studio Radim bude ve středu 7. března vysílat pořad o africkém Kongu pohledem české dobrovolnice. Začátek je ve 22.00.

Především pro maminky vysílá Proglas každé úterý v 9.30 Kafemlýnek. Březnová témata jsou rozmanitá: Kampaň za dětské čtení, knihovny dětem (6. 3.), Svatby a svatební šaty kdysi a dnes (13. 3.), Jak založit Klub maminek (20. 3.), Problematika závislosti (27. 3.)

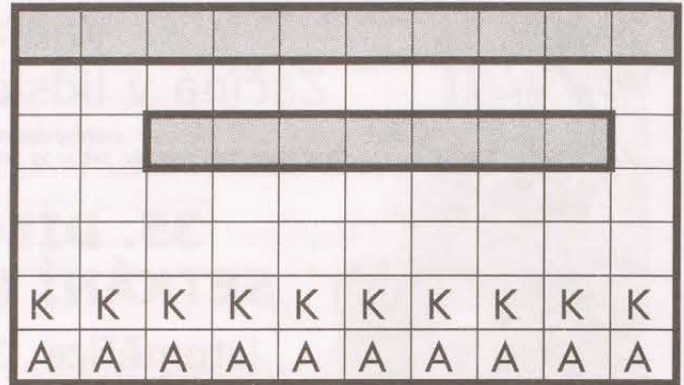
Od pondělí do pátku můžete poslouchat profilové hudební pořady Jak se vám líbí. Ve čtvrtek 8. března vystoupí živě ve studiu Proglasu brněnská vokální skupina DNA. Věnuje se výhradně zpěvu a capella a v jejím repertoáru převažují úpravy černošských spirituálů. Pořad začíná v 19.15.

První březnový Magdazín nazvala jeho autorka Magda Hauserová „Jak nenaštvat svého pubertáka“. Jak přežít složité období dospívajících poradí sociální pedagožka Mgr. Milena Mikulková. Poslouchejte ve středu 7. března v 9.30 (s opakováním v sobotu ve 22.10).

Nejen pro děti zařazuje redakce Proglasu na nedělní odpoledne pohádku. V březnu se těšte na tyto: Jiřina Salaquardová: O Mařence a kouzelné myšce (4. 3.), Divotvorný meč (11. 3.), Jiřina Salaquardová: Jak šel Petr do služby (18. 3.), Honza a tři zakleté princezny (25. 3.)

Možná ji hledáte. Možná jste ji už, už měli v hrsti a ztratila se vám. Možná jste ji potkali a to setkání patří mezi vaše nejoblíbenější vzpomínky v životě. Ovšem možná, že na její existenci už nevěříte. Možná jste na ni ani nikdy nevěřili. Existovala vůbec? Jestli existuje, tak v kolika exemplářích? O čem že je to řeč? Biblicky řečeno, jde o „ženu statečnou“. Vlastimil Kolegar na její existenci věří, dokonce má za to, že narazil na její ještě horkou stopu. A v té stopě se bude pohybovat se svým hostem Brigitou Vimrovou z Chomutovského sboru Církve bez hranic. Poslouchejte 3. března od 8.00 pořad Na sobotní frekvenci Proglasu na téma: Ve stopě ženy statečné.

Křížovka

1. vůz záchranky
2. nauka o víře
3. skalnička
4. tropické plody
5. doklad na odpis
6. lidově apendix (4. pád)
7. žena bez domova
8. irská morálka
9. krátká noc
10. kontinent

Test: Postní doba

1. Doba postní začíná dnem, kterému se říká:
a) Velký pátek b) Popeleční středa c) Pašijová neděle
2. Fialová barva je v bohoslužebné symbolice
a) barvou Panny Marie b) barvou pokání a obrácení
c) barvou Ducha svatého
4. Postní doba má 40 dnů. To není náhoda. S jakou biblickou událostí se spojuje?
a) 40 let vlády krále Davida b) 40 dnů pobytu Ježíše na poušti
c) 40 dnů zjevování Ježíše po jeho zmrtvýchvstání
5. Co je křížová cesta?
a) křížení dvou ulic b) pobožnost o utrpení Krista
c) cesta se špatným asfaltem

Fotohádanka

Na jakém hradě žil známý poustevník Samuel?

dokončení ze strany 1

Roku 1773 se zdálo, že nastal konec Bohosudova, když byl zrušen jezuitský řád a císař Josef II. pak v roce 1783 zakázal poutě. Ze semináře byl zřízen učitelský ústav a všechny drahocennosti a zásvětné dary byly odstraněny. Litoměřický biskup Ferdinand Kindermann zachránil kostel tím, že povýšil Bohosudov na proboštství a jezuité mohli jako faráři udržet duchovní

správu. Jezuitský řád byl 1814 obnoven, do Bohosudova se oficiálně vrátil až 1853. Pak nastal ještě jednou rozkvět poutního místa.

1851 byl zřízen biskupský chlapecký seminář, který měl vynikající pověst a z něho vycházela většina kněží litoměřické diecéze. Začátkem 20. století byly pro gymnázium a konvikt postaveny nové budovy. Počet poutníků narůstal. Po vzniku Československa se v Bohosudově konalo v srpnu 1920 při Dnu katolíků první velké shromáždění věřících. V letech 1924–1925 se konaly rozsáhlé oslavy 500 let od počátku poutního místa. Papež Pius XI. povýšil kostel na baziliku minor a pražský arcibiskup Kordač, který byl také odchovancem bohosudovského semináře, korunoval milostnou sošku. V jubilejním roce přišlo do Bohosudova přes 50 000 poutníků.

Po německé okupaci byl v roce 1939 nacisty seminář uzavřen, z ústavu se stal policejní škola a pak lazaret. Jezuitský konvent zdecimovaný za války byl roku 1945 rozpuštěn a němečtí jezuité odsunuti. Dva čeští otcové převzali budovy a duchovní správu. V roce 1947 mohla být obnovena činnost biskupského gymnázia, ale jen do roku 1950, kdy komunisté ukončili činnost všech církevních řádů a členy internovali. Z objektu semináře a gymnázia se stává pracovní tábor řeholníků a později řeholnic. Pak budovy přejímá čs. armáda a užívá je jako kasárna až do roku 1968, kdy se z nich stala kasárna sovětské armády. Po pádu totality armáda odchází v dubnu 1991 a zanechává vše v zdevastovaném

Kazatelna a hlavní oltář bohosudovské baziliky

stavu. Velkým úsilím zejména P. Josefa Cukra probíhá velmi rychlá rekonstrukce budov tak, že v září 1993 mohla být obnovena výuka v nově zřízeném biskupském gymnáziu.

Bylo zásluhou jezuitů P. Cukra, že poutní místo za komunistické éry neosiřelo. Roku 1968 převzal vedení farnosti a udržoval baziliku při životě. Sám prováděl nutné stavební opravy a v mezích možností vítal i poutníky zblízka i z daleka, od 80. let i z Lužice. Po převratu působil i jako zástupce ředitele a vychovatele v biskupském gymnáziu až do svého odchodu na odpočinek. Od roku 2001 žije na Velehradě a v minulých dnech se dožil 90 let. Po něm nastoupila řada dalších duchovních správců, zpočátku jezuitů, později diecézních kněží, když řád bohužel neměl pro poutní místo kněze.

Vzhled poutního místa

Poutníka už zdaleka vítají vysoké věže baziliky, odrážející se od zalesněného svahu Krušných hor. Chrám je 52 m dlouhý, 25 m široký a věže sahají do výše 45 m. Je jednolodní, s 3 páry bočních kaplí a dvojicí hranolovitých věží. Na západním průčelí nad portálem nalezneme plastiku Piety a ve výklencích sochy sv. Ignáce a sv. Františka Xaverského, zcela nahoře sv. Petra a Pavla. Na bočních stěnách stojí sochy osmi

českých světců a patronů. V chrámě nás upoutá hlavní oltář pod sloupovým baldachýnem 21 m vysokým, napodobením oltáře římského chrámu sv. Petra. Milostná soška Panny Marie

Bolestné na hlavním oltáři je z pálené hlíny s pozlaceným plechem ve skleněné skříňce. Druhým skvostem je kazatelna, vyřezávaná ze dřeva a bohatě zdobená a zlacená. Pozoruhodný je kůr s cennými varhanami z roku 1734, se skupinou andělů s hudebními nástroji. Původní jsou i barokní lavičky a zpovědnice.

V ambitech jsou na 36 nástěnných freskách výjevy z dějin poutního místa. Na

lunetách vidíme historické scény i záznaky. Do ambitů jsou včleněny kaple znázorňující sedm bolestí Panny Marie. Vznikly v letech 1625–1722 a dostaly jméno podle jejich zakladatelů (šlechtici, města): kaple Zákupská, Teplická (Claryho), Litoměřická, Bleilebenská, Chlumecká (Kolovratská), Osecká a Duchcovská. Mezi kostelem a ambity stojí pramenní kaple, kam byl odveden pramen původně vyvěrající u oltáře kostela. Přečítaly se mu léčebné účinky a uzdravení zde umisťovali děkovně tabulky.

Současnost

V současné době je duchovním správcem farnosti a baziliky P. Philipp Irmer, který současně spravuje poutní místo Mariánské Radčice. V bazilice se konají mše svaté v neděli v 9 hodin a ve všední dny v 17 hodin v úterý, středu a pátek. Hlavní poutě jsou v září ve dvou následujících týdnech: k slavnosti Narození Panny Marie 8. září a ke svátku Bolestné Panny Marie 15. září. Poutě jsou vždy o víkendech nejbližších k těmto datům. Hlavní městská pouť s trhy a kulturními a zábavními akcemi je vždy v sobotu a neděli po 8. září. Další významná pouť je pouť Lužických Srbů počátkem srpna.

Poutní místo slavilo nedávno významné výročí – 300 let od posvěcení baziliky v roce 2006. K tomu proběhla v ambitech výstava a město vydalo pěknou publikaci. Bazilika se opět stala hojně navštěvovanou perlou regionu a kromě poutí a bohoslužeb se v ní konají i koncerty a výstavy.

Norbert Krutský

DANIEL – apokalyptický vizionář

Druhá část knihy proroka Daniela je věnována jeho vizím duchovního pozadí dějinných událostí a jejich vyvrcholení do konečné eschatologie (poslední věci tohoto světa). Mnohé se, podobně jako u Ezechielových vizí, kryje s novozákonním poselstvím knihy Zjevení. Působivé obrazy ze světa zvířat, bohatá symbolika, důležitost určitých čísel, jež mají též symbolickou hodnotu. Zastavme se krátce u tří apokalyptických vizí, jež jsou nejvýraznější.

Čtyři zvířata a Syn člověka

Danielovi se v nočním vidění vynořují postavy okřídleného lva, medvěda, čtyřhlavého levharta se čtyřmi křídly, hrůzu nahánějící desetirohé zvíře se železnými zuby. Všechna zvířata jsou spolu s nespočetnými zástupy lidí shromážděna k soudu, k jehož předsednictví přichází „Syn člověka“, jemuž je předána svrchovaná soudcovská moc od „Věkovitého“, tedy samotného Boha. Je vynášen spravedlivý soud nad zvířaty i nad zástupy lidu.

Čtyři zvířata patrně zastupují starověké říše, v jejichž vlivu se nacházel Boží lid. Okřídlený lev představuje říši Babylónskou, medvěd říši Médkou, čtyřhlavý okřídlený levhart říši Perskou a blíže nepopsaná desetirohá nestvůra říši Makedonskou. Při tomto popisu hraje podstatnou roli symbolika vlastností, podoby a chování jednotlivých šelem. Tak je okřídlený lev oškubán o peří, staví se na zadní nohy, napřimuje se jako člověk a je mu dáno lidské srdce. Zaznívá zde polidštění násilnosti a bezohlednosti, které též odkazuje k příběhu o Nabukadnesarovi ze 4. kapitoly. Čtyřhlavý levhart se čtyřmi křídly výstižně zobrazuje říši Peršanů, která se rozpínala na všechny strany a zahrнула pod svou vládu bezmála celý místním lidem známý kulturní svět. Bezohledné, kruté, pyšné a zničující zkázu přinášející zvířecí monstrum zde opět pro tehdejšího věřícího Izraelitu výrazně zastupovalo říši Makedónanů, která tvrdými a nesmlouvavými boji v krátké době obsadila dosud největší území, nicméně která se krátce po svém vzniku rozpadla na menší dílčí říše, bojující mezi sebou o převahu a o území. Mezi deseti rohy vyrůstá ještě jedenáctý, který rouhavě mluví proti Bohu. Rohy jsou zde pravděpodobně

syrsko-makedonští králové, jedenáctý rouhající se roh je Antioch IV. Epifanes. Tento panovník r. 167 př. Kr. vydrancoval jeruzalémský chrám a následně jej znesvětil umístěním obrazu Dia Olympského na obětní oltář. Potom krutě a krvavě pronásledoval ty, kteří se

A. Dürer: Apokalyptická zvířata

nechtěli podvolit novému náboženskému kultu (knihy Makabejské). Šelmy vystupují z moře – sídla zla a smrti – a končí před soudem Syna člověka, který je zbavuje jejich pyšné moci, lesku a nespravedlivého bohatství, poslední šelmu pak zbavuje i života. Tajemná postava Syna člověka, do jehož rukou svěruje Hospodin soud nad světem a následně veškerou vládu a moc, byla křesťany pochopena ve světle postavy Ježíše Krista, který jako vzkríšený Pán jednou přijde soudit celý svět a ujmout se neomezené vlády nad celým obnoveným stvořením.

Beran a kozel

Další výmluvná vize popisuje prostřednictvím jiných dvou zvířat útok Makedónanů pod vedením Alexandra Velikého na Perskou říši. Říše Peršanů je symbolizována beranem, trkajícím na všechny strany, jehož moc a síla se velice rozmohla. Jeho neomezené počínání je charakterizováno slovy: „Dělal, co se mu zlíbilo“. Beranova moc v rámci svého obrovského rajónu je však náhle ohrožena a následně rozdrvena jiným zvířetem, které přichází na scénu – jednorohým kozlem. Ten jediným

masívním útokem zlomí beranovi rohy a následně jej doslova zadupe do země. Prudké, neočekávaně rychlé a nesmírně expanzivní východní tažení Alexandra Makedónského nemohlo být v rámci zvířecí symboliky vyjádřeno výstižněji. Nicméně onen smrtonosný veliký roh se nakonec též ulomí a na jeho místo nastoupí čtyři nové rohy. Alexandr však zanedlouho po vítězném tažení umírá a jeho obrovská říše se stane kolbištěm jeho moci- a ziskuchtivých generálů, kteří si celou říši za neustálých vzájemných bojů rozdělí mezi sebou. Z jednoho ze čtyř rohů vyrůstá na kozlově hlavě jeden, zpočátku malý ale svou vitalitou a prohnantostí stále se vzímající roh, který ohrozí samotnou hvězdnou oblohu s jejím „velitelem“. „Hvězdnou oblohou“, na jiném místě „nádhernou zemí“ je zde míněna země zaslíbená, daná Hospodinem Božím lidu jako svobodná domovina. Oním ohrožujícím rohem je opět Antioch Epifanes, který se tak násilně a rouhavě stavil nejen k věřícím židům, ale potažmo i k samotnému živému Bohu – „Veliteli“ nebeského hvězdného zástupu.

Číselná symbolika vizí

„Sedmdesát týdnů let“ charakterizuje asi 490leté (70 krát 7) období od Babylónského zajetí po dobu Ezdráše a Nehemiáše, ve které byl znovu vystavěn nejen zničený Jeruzalém, ale především Hospodinův chrám. Poslední, 70. „týden let“ (posledních 7 let) je vylíčeno jako válečná hrůza, zkáza, zotročení a nelidská krutost vůči spravedlivým. Celému hroznému trápení bude velet „Pustošitel na křídlech ohydné modly“, tedy opět hrůzovládce Antioch IV., který pronásledoval zbožné a modlářsky znesvětil chrám.

Možná se zdá celý výklad jednostranně historický, nicméně bez tohoto historického pozadí se dá stěží pochopit zvěst Danielovy knihy. Despotické a pyšné říše se v dějinách střídají, nicméně obvykle po sobě zanechávají devastaci lidské svobody a morálky. Pro věrné a spravedlivé se pohled naděje upíná k Synu člověka, který pokojným, láskyplným a spravedlivým způsobem jednou vynese veřejný soud nad lidskými dějinami a jednotlivými lidmi zodpovědnými za mnohá bezpráví páchaná na nevinných.